

Over de bedrand hing een grote oranje spreij, die legde ik over haar heen en toen was ik vertrokken. Ze liet zich gelukkig de hele dag niet zien. Ik wilde die prachtige, engelwitte Linda niet besmeuren met wat ik aan het worden was.

Om een uur of vier kwam Anton naar me toe.

‘Hoe was het?’ vroeg hij.

Ik moest nog steeds wennen aan deze Anton. Anton de prater.

‘Met Linda?’

‘Over wie zal ik het anders hebben? Anita heeft me alles verteld.’

Ik haalde mijn schouders op. Gisteravond was een vorig leven.

‘Ga toch naar haar toe. Ik zorg er wel voor dat Ewalt niets merkt.’ Hij legde zijn hand op mijn schouder en ik wilde best nog wel even zo blijven staan. Zo’n grote Anton, zulke enorme handen.

Ik klopte aan bij kamer vijf en deed voorzichtig de deur open. Ze zat op haar bed en keek uit het raam. De tekening van de spinnen lag nog op de grond, net als de krijtjes.

‘Hoe gaat het?’

Ze bleef uit het raam kijken.

‘Linda?’

Er bewoog niets aan haar.

Misschien moest ik maar gewoon weggaan. Terug naar de flats, me klem zuipen en loopjongen van Davey worden.

'Ik ga maar weer eens.' Terwijl ik de woorden uitsprak wist ik dat als ik nu echt zou gaan, ik nooit meer terug zou komen op deze kamer. Het voelde als het einde van iets dat niet eens was begonnen. In een flits zei ik: 'Hoe wist je dat ik een vlieg was?'

Als een geschrokken kat draaide ze zich om. Haar ogen schoten alle kanten op en ze werd zo rood als alleen Linda rood kon worden.

Ik schrok net zo erg. Mijn hart blokkeerde rammend mijn keel. Het leek wel een uur te duren.

Toen veranderde haar gezicht. Haar ogen stonden stil, haar wenkbrauwen fronsten en ze stapte in één beweging van het bed af. Ze stond rechtop en maakte vuisten van haar handen. Daarna liet ze ze weer ontspannen, om onmiddellijk weer een nieuwe vuist te maken. Het leek wel een code. Alsof ze iets tegen me wilde zeggen. Alsof ze iets tegen zichzelf wilde zeggen. Plotseling stopte ze met knijpen en streek met haar handen over haar lijf, zuchtte diep en zette een stap in mijn richting, en daarna nog een, en nog een. Toen ze vlak voor me stond stak ze aarzelend haar hand uit, alsof ze bang was dat ik een hond was die haar zou kunnen bijten. Ik zag dat haar hand trilde en moest denken aan Ilyas. Aan hoe hij trilde als het hem niet lukte om een puzzel te maken die mama voor

hem had klaargelegd, of als hij zijn slechte been niet in zijn broekspijp kreeg, of als hij zijn lippen niet om een rietje gevouwen kreeg en de dubbeldrank in het pakje bleef zitten. Mijn hand op zijn hand leggen was al genoeg om het trillen te stoppen.

Ik keek naar haar trillende hand en stak mijn hand uit. Meteen sloeg ze haar ogen neer en ik trok mijn hand weer terug. Ze schudde haar hoofd. Ik stak mijn hand weer uit en met een zucht pakte ze hem vast. Het paste precies. Ze sloeg haar ogen op en ik keek recht in een betoverend groen en blauw.

‘Mijn god, wat ben je mooi.’ Ik wist zeker dat ze me nu zou loslaten, me haar kamer uit zou zetten en dat dit de laatste keer was dat ze me had binnengelaten. Maar ik kon het niet tegenhouden, ik moest het zeggen.

Er gebeurde helemaal niks. Ze glimlachte alleen.

Zachtjes trok ze me in de richting van haar bed; ik volgde haar als een kind.

Ze duwde me voorzichtig op het bed en liet mijn hand los. Ze wees op mijn schoenen. Ik moest ze uitdoen, wat ik meteen deed. Ze ging in kleermakerszit op het bed zitten; ik deed hetzelfde. Ze glimlachte, draaide zich om en pakte de grote oranje spreid. Ze zwaaide hem over onze hoofden zodat het een tent werd. Haar hoofd en het mijne waren de tentstokken. Het oranje van de spreid kleurde haar gezicht, haar sproeten verdwenen en ik kon niet meer zien dat haar

ene oog groen was en het andere blauw.

Ze gebaarde dat ik dichterbij moest komen. Ik duwde mijn voorhoofd tegen het hare en rook haar huid, haar haar, haar adem. We zaten zo wel een jaar, voorhoofd tegen voorhoofd. Ademde zij in, dan ademde ik uit. Het hoefde nooit meer stoppen, we hielden elkaar in leven.

Na een paar minuten deed ze langzaam haar ogen dicht en meteen voelde ik de druk van haar voorhoofd afnemen. Ze slikte hoorbaar. En nog eens. Alsof ze iets groots en hards moest wegslikken om ruimte te maken voor iets anders.

Plotseling deed ze haar ogen weer open. Ze zochten de mijne en toen ik haar aankeek zei ze met een kraak in haar stem: 'Ik ben de vlieg.'

Haar stem knalde keihard, zonder omwegen naar binnen en trilde alles los wat zich daar bevond. Ik drukte mijn hoofd tegen dat van haar, anders zou ik zijn omgevallen. 'Je praat.'

Ze sloot opnieuw haar ogen. Ze zei niets meer.

'Linda?' Ze was toch niet van plan om het alleen maar bij deze vier woorden te laten? Ik duwde zachtjes mijn hoofd wat harder tegen het hare. 'Linda?'

Ze ademde snel, alsof ze had gerend.

Ik legde mijn hand op die van haar. 'Heb je iets nodig?'

Ze slikte opnieuw en fluisterde. 'Ik... eh...'

'Ja?' Ik kneep in haar hand.

‘Ik wilde het niet.’ Haar stem klonk schor.

‘Wilde je niet praten?’

Ze knikte. ‘Dan kon ik ook niets stoms zeggen.’ Ze sloeg haar hand voor haar mond, alsof ze schrok van alles wat ze net had gezegd. Ze deed opnieuw haar ogen dicht.

Ik wilde de woorden uit haar schudden, haar door elkaar rammelen zodat de zinnen vanzelf naar buiten zouden vliegen, maar ik deed het niet. Ik pakte opnieuw haar hand en hield hem vast.

Na een tijdje deed ze haar ogen weer open. Ze glimlachte en het voelde alsof ze een deur open had gedaan en dat ik naar binnen mocht komen.

Ik glimlachte terug en zei zacht: ‘Waarom zei je nu wél iets?’

Ze zuchtte, sloot haar ogen, ademde diep in en heel even dacht ik dat ze opnieuw had besloten om niets meer te zeggen. Totdat ze heel voorzichtig, alsof ze me zou kunnen breken, haar hand op mijn knie legde en zei: ‘Omdat we twee vliegen zijn.’

Nog voordat ik iets kon zeggen klonken er luide klikklakvoetstappen op de gang.

‘Shit,’ zei Linda, en zelfs onder de oranje spreij kon ik zien dat haar gezicht verkleurde. ‘Dat is Angela, die komt voor mij.’

Ze trok de spreij van onze hoofden en duwde me van het bed af. ‘Vlug. Verstop je.’

Ze wees naar de grond.

Snel ging ik op mijn rug liggen en schoof onder haar bed. Linda ging voor me staan toen de deur openging.

‘Linda?’ Angela’s stem klonk vriendelijk. ‘Je vader en moeder zijn er. Kom je zo?’

Er viel een stilte. Linda’s voeten bewogen nauwelijks.

Angela draaide zich om en riep naar de gang terwijl ze de deur dichtdeed. ‘Ze komt er zo aan. Ze moet nog even haar schoenen aandoen.’

Onmiddellijk liet Linda zich op de grond zakken, ze ging op haar rug liggen en schoof onder het bed, dicht tegen mij aan. Haar krullen kriebelden mijn gezicht, zo dichtbij was ze. Ze ademde snel in en uit, alsof ze werd achternagezeten.

‘Wat is er?’

‘Niks.’ Ze zei het zo snel dat ik geloof dat ze niet eens mijn vraag had gehoord.

Ik dacht aan Anton en wat hij had gezegd over haar ouders. *Als ik zulke ouders had, dan zou ik ook niks zeggen.* Ik legde mijn hand zachtjes op de hare en schoof mijn vingers voorzichtig tussen die van haar. Mijn hart bonkte terwijl ik het deed, maar dat kon me geen klap schelen. Ik hield haar vast. Ik hield haar vast zoals mijn moeder mijn hand vasthield in de supermarkt toen we nog jong waren, zoals mijn vader me vasthield in het vliegtuig naar Turkije, zoals ik Ilyas vasthield onder water.

Na een tijdje draaide ze haar gezicht naar mijn oor

en fluisterde: 'Ik ga weg. Van hier. Ik ga weg van Het Rulde.'

De ruimte onder het bed werd plotseling veel kleiner dan ze al was. Alsof de lucht aan de planken trok en ze tegen mijn borst aan drukte.

'Nu?' zei ik met droge stem.

'Later.' Ze draaide haar hoofd, zodat we allebei met onze neuzen omhoog lagen.

Een harde klop op de kamerdeur. 'Linda, we wachten.'

'Dan zal ik je missen,' zei ik snel.

Ze schoof onder het bed uit. Maar toen ze halverwege was schoof ze weer terug. Ze drukte zich tegen me aan en kneep in mijn hand. 'Ik jou ook.'

'Mag ik je kussen?' Ik had het gezegd voordat ik er over na had gedacht. Meteen voelde ik hoe ze verijsde. Als een grote sneeuwpop lag ze naast me. 'Sorry,' zei ik zo snel als ik kon. 'Sorry Linda. Sorry. Het spijt me echt verschrikkelijk.'

Ik probeerde mijn hand los te trekken, maar ze hield hem vast.

'Ik zal gaan en dan zal je geen last meer van me hebben.'

Ze bleef stil liggen, haar greep bleef even ferm, maar de kou die net nog van haar afsloeg veranderde in iets warmes tintelends. In iets wat omhoogvloog en overal naartoe kon vliegen.

Ik grinnikte. 'Ik kan het gewoon niet helpen. Andere

vliegen zijn zo saai, met hun harige pootjes en die grijze, doorschijnende vleugels. Van alle vliegen op de wereld ben jij veruit de mooiste.'

Ze bleef doodstil liggen, het leek bijna of ze er niet eens was, maar ik wist zeker dat ze lachte.

Zachtjes kneep ze in mijn hand.

'O, wil je nog meer? Rupsje-nooit-genoeg.' Ik kneep terug en haalde adem om het volgende te zeggen, maar ze draaide haar mond naar mijn gezicht en met haar lippen raakte ze mijn wang. Het voelde als een vlinder die langs mijn gezicht fladderde en me aanraakte met haar zachte vleugeltjes.

Opnieuw schoof ze van me weg. Ze stond meteen op en deed de kamerdeur open.

Ik hoorde de stem van een man. 'Ah, daar ben je eindelijk. Geef mama eens een kus.'

Een vrouw zei: 'Dag Linda.'

Het leken woorden uit een andere wereld, ver weg van waar ik nu was. Ik lag onder het bed en tegelijkertijd in mijn eigen bed. De dekens opgetrokken tot aan mijn neus en tegelijkertijd de geur van Linda's krullen. De lippen van Linda op mijn wang en tegelijkertijd Ilyas die met glimmende ogen wachtte op het vlindertje dat hem een kusje kwam geven. De zachte vleugels tegen onze wangen.

Mijn keel leek vol te stromen met tranen. Ik ging verdomme toch niet huilen om een vlinderkusje? Ik duwde me onder het bed vandaan, slikte alles weg wat

zich een weg naar buiten zocht, keek in Linda's spiegel en zag iets in mijn ogen wat ik al heel lang niet had gezien.

Ik zag onze familie op het strand, ik zag Sinterklaas, ik zag het Suikerfeest, ik zag ons met zijn vijven monopoly spelen. Ik zag Ilyas' arm om mijn schouders en mijn arm om die van hem.